

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XIV. (LXIV.) ÉVF. 15. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1970. AUGUSZTUS 1.

Mentés és újjáépítés között

Nem kis megpróbáltatás érte országunk egyes részeit, közte egyházkerületünk Szamos-menti területét, amikor a víz békés falvakra rontott; elsodorva házakat, tehetetlen állatokat, veszélyeztetve az emberek életét is.

A „teljes” szeretetre volt szükség ahhoz, hogy a technika nagyszerű eszközeit, a legedesebb álmokra szánt időt és a nagyszerűen megálmodott tervek megvalósítására szánt alkalmakat mindmind a védekezés, majd a mentés munkálataihoz áldozzák fel az emberek. Bár az anyagi veszteség alig fejezhető ki milliókban, az öröndetes tény nyilvánvaló: százak és ezrek menekültek meg a biztos haláltól: szeretet által.

Most, amikor már a folyók visszahúzódtak medrükből, fellélegeznek az emberek. Igen rövidre szabott azonban ez a lélegzetvétel, hiszen nincs idő a mentési munkák fátalmának teljes kipihenésére. Újjá kell építeni a leomlott házakat, iskolákat stb. A tél beállta előtt mindenki saját otthonába szeretne költözni. Összel otthon szeretne tanulni tovább a sok kis diák. Ez pedig óriási erőfeszítést kíván az egysektől és az egész ország népétől. Mint ahogy a mentést, hasonlóan az újjáépítést is csak együtt vagyunk képesek megoldani, teljes összefogással. A szeretet azonban találatok, és hihetetlen áldozatokra képes.

E két roppant feladat közötti szünetet — mentés, újjáépítés — szeretném felhasználni arra, hogy az egyházkerület árvízszíjította területén élő testvérek nevében köszönetet mondjak azért, hogy példát nélküli összefogásért, segítségért, amelyben olyan egységes volt az ország, akik között ott voltak aktív

résztevők hitteltestvéreink is. Meszszemenő elismerést érdemel az irányító szervek gyors és hathatós segítése. Tisztelettel gondolnak vissza a katasztrófa átéltői azokra a katonákra, civilekre, technikusokra, akik helikopterekre, kétéltűekre és különböző gyors járművekre vették őket, hogy biztonságos helyre szállítsák valamennyiüket. Feltehetően marad azok erőfeszítése is, akik különböző szerszámokkal a kézben erősítették a gátakat, sokszor életük kockáztatásával is.

Hálával gondolnak azokra a családokra, akik megosztották velük otthonuk kényelmét, sőt kenyérüket is: mitsem várva tettükért. Ezúton is szeretném megköszönni, nevükben is, országos elnökségünk együttérzését, a veszély idején tett látogatásukat, segítőkészségüket. Nem felejtjük el azoknak a gyülekezeteknek és lelkipásztoroknak a jószándékú segítségét sem, akik enyhíteni kívánták testvéreink nehéz helyzetét.

Külön meg kell emlékezni azokról a szolgatársakról, akik a veszélyeztetett terület közvetlen közelében laktak. Ők azon felül, hogy megosztották otthonukat a kitelepítettekkel, aktívan részt vettek a védekezésben, sőt a mentési munkálatokban is. Nemcsak a szomszárak, de a gátakon is bizonyoságát adták Krisztustól kapott emberszeretetüknek. Isten tegye áldássá továbbra is fáradozásaikat, hogy bátorítani tudják a megfáradt embereket, segíteni a jóban előre. Imádkozó szívvel és segítő készséggel igyekezzünk felzárkózni mögöttük.

Most, amikor a károk felmérése folyik, itt-ott be is fejeződött, sőt jó néhány helyen már felépült házak állnak,

jólesik hallani azokról a szép tervekről, amelyeket a szeretet munkált ki az egyesek és közösségek szívében. Hiszszük, hogy ennek eredményeképpen újjáépülnek megromlódott imaházaink, a szolgálati lakások és családi házak egyaránt. Az a reménység élte bennünket, hogy e második nagy „csatában” sem maradnak magukra a veszteséget szenvedett emberek, testvéreink.

Házak romjai között pirosló rózsák hirdetik az életet. Színükkel és bódító illatukkal segítik száműzni a pusztulást felett érzett fájdalmakat. A szerszámok zaja is az élet ritmusát diktálja. Inkább előre nézünk már az emberek, tervezgetnek, reménykednek. Bár nem könnyű feledni azt, ami volt, a régi fészket, de mégis hívogatóbb a jövő ígérete. Új, szebb és szilárdabb házakban laknak majd. Bízunk testvéreink Istenben, Akitől jön minden tökéletes adomány. Számítanak azonban reakák is, szeretetünk, áldozatunkra, imádságainkra! Nem kis reményre jogosítja őket a hatóságok és különböző szervektől eddig kapott és a jövőre nézve kilátásba helyezett sok iránvú segítőszándék is.

Különböző időpontban látogathattam meg a sújtott falvakat, benne testvéreinket; igaz, valamennyi helyre nem juthattam el. Az a reménységem, hogy a kikkel most együtt agódtunk, esetleg sírtunk a veszteség felett, azokkal halál is adhatunk majd Istennek a megújított, újjáépített imaházakban és családi otthonokban.

Még egyszer hadd mondjak köszönetet minden segítőknek a legkisebb segítségért is. Isten tegye készekké szívünket a további jócselekvésre, amelynek gyümölcse mindnyájunk öröme lehet.

Révész László
egyházkerületi elnök

Zsoltáriró a csillagos ég alatt

Zsolt 8:1—10

Megható jelenség, hogy Isten népe a csillagos ég alatt akaratlanul is az Őr imáadására buzdul. Milyen népszerű ének volt évekkel ezelőtt: „Ha éj mélyén nézem a csillagocéant, ajkam háládalra fakad...” Milyen szépen zengett Tahiban estéről-estére: „Hogyha este fent az égen ragyognak a csillagok...” A gyülekezet is bensőséges áhítattal énekelte: „Ott túl a csillagtengeren egy szép ország vagyon...”

Ezekben az énekekben elsőnek a hódolat jut kifejezésre a Teremtő iránt. De jelentkezik az a bizonyosság is, hogy a csillagtakaróval nincs vége mindennek. Vagy közöttük, vagy felettük, ott van az a csodálatos világ, melyet az evangélium népszerűen mennyországnak nevez.

Ezt teszi a zsoltáriró is. Nem tudni, hogy juhok vigyázása közben, hadi nép táborában, vagy palotájának lapos tetéről nézte a csillagos eget, de hozánk hasonlóan ő is megtelik ámulattal és hódolattal Isten nagysága előtt.

1. Ámulva csodálja Isten fenségét

Pedig csak szabad szemmel nézi a csillagos eget. Igaz, így is csodálatos, különösen nyári éjszaka. Pedig szabad szemmel nem lehet többet látni 3—4 ezer csillagnál. Ha belenézhetett volna egy 8 cm átmérőjű távcsőbe, csak az északi félgömbön több mint 300 000 csillagot láthatott volna. 10 cm-es távcső több mint 2 000 000 csillagot mutat. Fényképfelvétel útján milliárdnyi csillag észlelhető.

Hátha még azt is megtudhatta volna, hogy nem a Hold a legnagyobb és nem a Nap a legforróbb égitest, mert például a Göncöl-székér rúdjának középső csillaga 40-szer nagyobb a Napnál. A B-Orion is ezerszer nagyobb. Az előbbi csillag közelében ragyog az Arcturus nevű csillag, mely egymilliószor múlja felül Napunkat. Az Alfa-Orion is öt-

százmilliószor, az Antares hétszázmilliószor nagyobb Napunknál.

Hátha láthatta volna a Vénuszt, gyűrűjével, a Jupitert 9 holdjával, vagy a Gamma-Androméda hármas csillagát, melyből az egyik narancssárga, a másik zöld, a harmadik kék fényben ragyog. Vagy megismerhette volna a Déli Kereszt csodáját, melyben a csillagok a szivárvány minden színében ragyognak.

Pedig Dávid nem ismeri a csillagvilág törvényeinek bonyolult rendszerét. Nincs fogalma a gravitációról (két testnek egymás felé irányuló vonzó erejéről), mely megkötődöl, hogy a csillagok milliárdja földobott golyók módjára a világűrben össze-vissza repüljön. Nincs fogalma a csillagok szövevényes pályáiról, melyen évmilliók óta összeütközés nélkül keringenek. Nem ismeri az ég mechanizmusát, a csillagok keringését, azt a csodát, hogy a legjobb óráknál is pontosabban járják pályáikat időtlen idők óta.

Mégis érzi Dávid, hogy a csodálatos csillagvilág mögött láthatatlan, de mindenható Isten rejtőzik. Bizonyos, hogy a csillagvilág nagysága, rendje, szépsége, gazdagsága nem jöhet létre magától. Nyersanyagból finom szerkezetet, festékek sokaságából művészi kép, törvények szövénnyéből bámulatos rend, a skála nvoe hangjából csodálatos zene, a 32 betűből „Csongor és Tünde”, tehetetlenségéből lélegzetelállító pályafutás csak úgy magától nem lehet. Erre a minden-napi életből is vissza lehet következtetni. A bútor mögött az asztalos, a gép mögött a gépész, a festmény mögött a művész, a rend mögött a hatóság, a csillagos ég mögött teremő Isten van. Ha nem is látjuk mindig a mestert, a művészt, mégis tudjuk, hogy nincs mester-mű mester nélkül.

A zsoltáriróknak nincs elég szava ámulatának kifejezésére. Hogy is volna, mikor a legmodernebb nyelvnek sincs több szava 200 000-nél. Ugyanakkor a

lajstromozott csillagok száma meghaladja a 300 000-et. A zsoltár első és utolsó verse azt mutatja, hogy a Teremtő imádása nem akkor teljes, ha nyelvünk zengi az Ő dicséretét, hanem ha bensőnk, egész lényünk is alázatosan meghódol a nagy Isten előtt.

2. Dávid csodálja az ember méltóságát.

Ez a zsoltár is érdekesen mutatja, hogy nem szabad Istentől az embert elválasztani. A kettő akkor is összetartozik, mikor Isten lélek, az ember pedig test. Mikor Isten a mennyekben van, az ember a földön él. A kettő közötti nagy távolságot állandóan összeköti Isten szeretete. Csak a szeretet mértékében van különbség, de a szeretet ténye a tereméstől napainkig állandó. Ahogy az édesapa másképpen szereti gyöngyöző gyermekét, mint nagykorú fiát, hasonlóan változhat Isten szeretetének módja is, de a szeretet örökre megmarad. Akkor is, ha ennek az ellenkezője látszana.

Az ember méltósága általános. Nemcsak a fehér embert illeti meg, aki szerencsés földrajzi helyzetének és egység földrajzi adottságának előnyeit sokszor más fajok rovására használta fel. A sárga, a barna, a rézbőrű embervilág is tudott alkotni csodálatos kultúrvilágot, mégpedig a fehér ember kultúrája előtt. A színes bőrű ember is egyenjogú tagja Isten nagy családjának.

Az ember hatalmát be sem kell mutatni. Valamikor ennek szemléltetésére azt a példát hoztuk fel, hogy a hatalmas elefántot a nyakába ültetett kisgyermek is elkörmölyöztte. Ma az ember a Holdba repül... A mai ember egyik legnagyobb kísértése, hogy viszázzal ezzel a nagy hatalommal.

Tanuljunk hát látni, ne csak nézünk. Tanuljunk meg csodálkozni, ne csak lássunk. Tanuljunk meg Isten előtt hódolni, ne csak csodálkozunk. Tanuljunk új éneket, hogy méltóképpen zenghessük:

„A nagy egek az Alkotót dicsérik...”

Békefi Pál

A Békehírnök szerkesztői

(I.)

Udvarnoki András (1865—1945)

Amint lapunk újról száma jelezte, ebben az évben „megemlékezünk majd azokról a nagy elődokról”, akik a Békehírnököt háromnegyed évszázados fennállása alatt szerkesztették. Különösen arról a munkáról szeretnénk tudósítani, melyet testvéreink a lap érdekében végeztek. Az öt évvel ezelőtti megemlékezés nagyon szépen tárták elénk a szerkesztők jellemét, most hadd szemléljük azt, amit tettek.

A lap első száma 1895. március 15-én jelent meg, a rákoscsabai közgyűlés megbízásából Udvarnoki András szerkesztésében. A hamburgi teológiai szemináriumból közel két éve hazatért ifjú nagy odaadással vezette a munkát. A jelölt szám 1. oldalán levő vers így köszönti a baptisták első magyar nyelvű lapját:

„Békehírnök! Békehírnök!
Légy tisztvedben dúsan áldott!
Légyen gondod vigasztalni
Itt s ott a hívő családot!”

A lap fejléce így jelöli meg jellegét: „Keresztyén folyóirat és ifjúsági közlöny”. Mintegy vezérige az alatta található idézet: „Mert az Isten a Krisztusban vala, ki megbékéltette magát a világgal” (2 Kor 5:19). Ezek a jellemző rövid idézetek is híven mutatják a Békehírnökünk széles horizontját: van mondanivalója a család számára; vigasztalni, tanácsolni, erőt újítani. A családon kívül a keresztyének számára óhajja közölni a béke, igazság jó hírét, de nem áll meg itt, hanem a világ megbékélését segíti elő azzal, hogy Istent a Krisztusban mutatja be, mint békéltetőt.

Az alapító szerkesztők ezt a hármas feladatkört teljesítették legjobb tehetségük szerint. Udvarnoki András sok munkája mellett végzi a szerkesztési feladatot. Van gyűlékezete, ahol rendszeresen szolgál, járja az országot, hiszen sokfelé várják. Az elismerésért folytatott közjogi harcot is vezet 1896-tól. A Teológiai Szemináriumnak alapításától (1906) több mint harminc évén át igazgatója.

Hogy milyen örömmel fogadta az ország testvérisége a Békehírnököt, illusztrálja egy levélből vett idézet: „örömmük leírhatatlan, melyet a Békehírnök olvasásán érzünk. Kérjük is az Urat, hogy előbb mehessezen munkájukban.” Békehírnök 1896. 13. oldalán közölve) Ez az örömmel teljes szeretet tovább kísértte egyházi folyóiratunkat.

Bár mindenkihez szólnak cikkei, a szerkesztő nem zárkózik el a teológiai tudományosság elől sem. Többször közöl görög exegetikai fejtegetést, vagy ilyennek fordítását. (Pl. Békehírnök 1900. 329. old.)

Érdekes a Békehírnök századfordulói ökumenikus szemlélete egy szerkesztői cikkben: „... kijelentjük, miszerint meg vagyunk róla győződve, hogy Magyarországon sok valódi igaz és Szentlélektől áthatott ember van, aki a bűnből való megtérést és újjászülést hirdeti anélkül, hogy a nagy keresztiség elvén állana. Mi a Krisztusban való egységet valljuk.” (1900. 48. old.)

Udvarnoki András megelőzte korát e haladó felfogásával, mely hosszú időn át — egészen napjainkig — iránymutató lett. Nem volt benne felekezeti szűkeklőség. Az életet úgy tekintette, mint ami Isten adománya, s az emberek feladata ezt az ajándékot kellően megbecsülni, és az abban rejlő értékeket fölfedezni, kibontani. Ez a szemlélete igehirdetéseiben és cikkeiben is kifejezést nyert.

Személyes az írók szerénysége.

(Folytatás a 63. oldalon)

90 éves jubileum Újpesten

Az Újpesti Baptista Gyülekezet június 14-én ünnepelte megalakulásának 90. évfordulóját.

A délelőtti istentiszteleten Sáhó Miklós alelnök testvér, a kiskörösi gyülekezet lelkipásztora szolgált a 23. zsoltár alapján, hirdette a Jó Pásztor szeretetéről és gondviseléséről szóló igéket. Utána Nagy József alelnök testvér, kiskörösi lelkipásztor az újpesti gyülekezetben eltöltött 26 év emlékéit idézte vissza felszólalásában. Ezt követően Bordás István testvér, a Budapest Wesselényi utcai gyülekezet helyi megbízottja köszöntötte az újpesti gyülekezetet, amely fennállásának első 21 esztendejében a Wesselényi utcai gyülekezet misszióállomásaként működött. Ezután az újpesti gyülekezet jelenlegi és régi körzeti állomásainak a képviselői adták át jókívánságaikat. Rákospalotáról Kiss Emil, Angyalföldről Török József, Pestújhelyről Molnár József, Vácról Gerstner Károly, Pencről Burján József testvér mondott igei köszöntőt. A nagykörösi és kodi gyülekezet képviselői akadályoztatásuk miatt nem jelenhettek meg. Kellemes meglepetésül szolgált az, hogy dr. J. Moore rüschlikoni professzor és felesége Magyarországon útutaztában meglátogatta az ünneplő gyülekezetet és Ef 5:25–27 alapján köszöntötte a testvériséget.

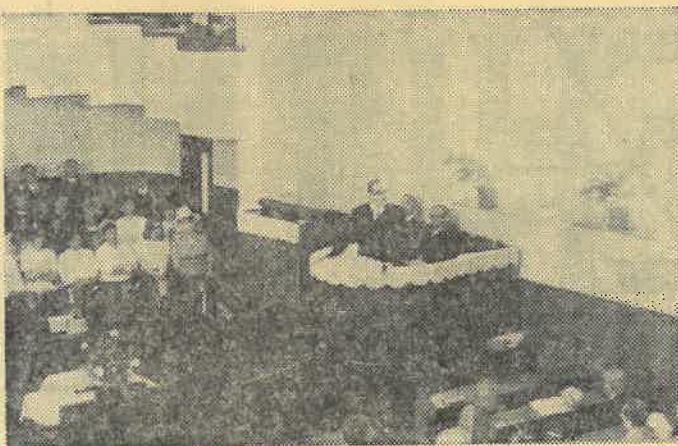
A délutáni istentiszteleten Sáhó testvér 1 Sám 7:12 alapján mutatót rá, hogy mit jelentett a gyülekezet számára az az íge: „Mindaddig megsegített minket az Úr!” Az igehirdetés után Gerzsenyi László újpesti lelkipásztor a gyülekezet 90 éves történetét olvasta fel. Közben a gyülekezet volt lelkipásztorai üdvözlétüket adták át, dr. Haraszi Sándor levél által, Kovács Géza és Vass Ferenc testvér pedig személyesen.

A 90 éves történetet alábbiakban röviden ismertetjük. Újpesten már Meyer Henrik Magyarországra jövelekor volt egy Schneider nevű hívő házaspár, akik Meyer testvérrel ideérkezésének napján, 1873. március 6-án felvették a kapcsolatot, s ettől kezdve többször is fogadták otthonukban, házi istentiszteleten. Meyer testvér és munkatársai hét évig jártak Újpesterre, amíg az első új gyümölcsök beértek, és 1880-ban negyven bemenítkeztek. 1880-ban hivatalosan is megalakult az Újpesti Baptista Gyülekezet.

1901 tavaszán a 20 tagú gyülekezet elhatározta, hogy önállósul és elvállalja a Wesselényi utcai anyagyülekezettől. Gerwich György Hamburgban végzett lelkipásztort választották meg, s jelenlétében 1901. július 14-én önállósult az újpesti gyülekezet. Gerwich testvér ideérkezésével nagy lendülettel indult a munka. 1904-ben már 110 tagja volt a gyülekezetnek. 1903-ban megvásárolták a jelenlegi telket, s rajta egy 250 személyt befogadó imaházat és lelkipásztorként alakították ki. 1913-ban új imaház építéséhez kezdtek, és 1914. június 1-én, közvetlenül az első világháború kitörése előtt felavatták az imaházat. A háború nagy veszteségei ellenére is, 1921-ben 162 tagja volt a gyülekezetnek. 1920 végén Gerwich testvér az újpesti gyülekezet vezetésével elvállalta a Budapesti Wesselényi utcai gyülekezet kezelését is egészen 1922 végéig, amikor Pannonthalmi Bélát választották újpesti lelkipásztorrá.

Pannonthalmi testvér idejében továbbfejlődött a gyülekezet és körzeti állomások keletkeztek, így Pestújhely, Rákospalota, Penc, Angyalföld. 1938-ban átalakították az imaház belsejét, korszerűsítették a lelkipásztorként és kistermeket alakították ki a régi épületben. Pannonthalmi testvér 17 éves újpesti szolgálata alatt 378 személyt merített be. Eltávozásakor, 1939-ben 261 volt a gyülekezet bemenített tagjainak száma.

1940-ben Mészáros Sándor soltvadkerti lelkipásztort választotta meg a gyülekezet. Mészáros testvér a második világháború alatt szolgált Újpesten, amikor lelkipásztori szeretetére különösen nagy szüksége volt a testvériségnek. Mészáros testvér tovább kamatoztatta frői adottságát és a „Hajnalcsillag” szerkesztése mellett több könyvet is meg-

Sáhó Miklós alelnök ígét hirdet

jelentetett. Az ő idejében, 1942-ben épült föl a penci gyülekezet imaháza. 1944. március 31-én bekövetkezett hirtelen halálával nagy gyász szakadt a gyülekezetre.

Dr. Haraszi Sándor 1944. október 8-án, a második világháború végén, a bombázások és az ostrom idején vette át a gyülekezet vezetését. Ekkor nemcsak lelki sebeket kellett orvosolnia, hanem az inségekbe jutott gyülekezeti tagok anyagi szükségleteit is elő kellett teremtenie. Haraszi testvér a lelki újjáépítés mellett nagy hozzáértéssel végezte ezt a szolgálatot is. 1948-ban másfél éves külföldi tanulmányútra távozott a gyülekezetből, s erre az időre Kovács Géza teológust kérték fel az igehirdetés szolgálatára, 1950-ben pedig másodlelkipásztorrá választották. Ettől kezdve 1952-ig, Haraszi testvér távozásáig két lelkipásztora volt a gyülekezetnek.

Kovács Géza testvér szolgálati ideje alatt tovább növekedett a gyülekezet egyrészt bemenítkezések által, másrészt ideköltözések révén. A nagy gazdasági átalakulás következményeként jelentkező városiasodás különösen érintette az újpesti gyülekezetet. Kilenc év alatt 175 testvér költözött ideköltözések révén. Ez időben megerősödtek a körzeti állomások is, a Váci úti és Jász utcai, a penci, a pestújhelyi, a nagykörösi, a váci és a kodi gyülekezetek, amelyek a pestújhelyi kivételével vagy önállósultak, vagy a szomszédos körzethez csatlakoztak.

1961-ben Vass Ferenc pécsi lelkipásztort választotta meg a gyülekezet. Vass testvér 2 és negyed évig szolgált Újpesten. Ebben az időben 331-re emelkedett a gyülekezet bemenített tagjainak száma, ami a legmagasabb volt az eddigi 90 esztendő alatt. Vass testvér 1964. február 28-án nyugalomba vonult. Helyét 9 hónapig ismét Kovács Géza testvér töltötte be.

1965. április 11-én Gerzsenyi László pécsi lelkipásztort választotta meg a gyülekezet, aki május 1-én kezdte meg újpesti szolgálatát és azóta is a gyülekezet élén áll.

Emlékeztetőül idézünk néhány mondatot Gerzsenyi testvér ünnepi beszédéből: „Munkánkat igyekszünk Isten dicsőségére és az emberek javára elvégezni egyrészt a gyülekezeti élet keretein belül, másrészt munkahelyeinken, családi körünkben és mindenütt, ahová irányít minket Urunk és Főpásztorunk. Teljes szívvel egyek vagyunk azokkal a törekvésekkel, amelyek az egész nép — országunk határain túl — az egész világ előmenetelét, jólétét és békéjét szolgálják. Hisszük, hogy miként az eltelt kilencven év alatt, úgy ezután is felhasznál minket Isten az ő kezében eszközökként.”

A gyülekezet 90 éves történetének bemutatására — Czihát Károly testvér segítségével — kiállítást rendeztünk a gyülekezeti kisteremben, amelyet az érdeklődők hosszabb időn át megtekinthetnek.

Gerzsenyi László

Adalékok a vasárnapi igékhez

Augusztus 9., 130. Zsoltár

Egyesek szerint panaszzsoltár, mások szerint bűnbánati ima. 1–4. v. fohászkodás, 5–8. v. reményteljes bizonygatás.

A „mélységből” (AMAK = a lehető legnagyobb mélység) is bizakodva kiált a szerző JAHVE-hez, mert „az Úr a szeretet, és bőséges nála a válság!” (7. v.)

A „mélység” az OT-ban a halottak birodalmát, a SÖÖL-t jelöli. A „SÖÖL” 31-szer fordul elő az OT-ban. Az igehelyek fejlődést mutatnak a SÖÖL értelmezésében. Ez a fejlődés értelmezés kb. így rekonstruálható: a SÖÖL a föld „gyomrában”, helyesebben „szívében” (vö. Mt 12:40, KARDIA) van. Felvétel hely, hisz kapui vannak. Sütét, sivar. Minden halott ide kerül, kegyes és gonosz egyaránt. A hallgatás és feledés sötéte. Az ősi zsidó hit szerint a SÖÖL kívül van JAHVE birodalmán.

Később fölismerik, hogy Isten mindenütt ÚR, a SÖÖL-ban is. Rájönnek, hogy a halál után nem egyforma mindenkinél a sorsa, és ennek megfelelően a SÖÖL kétféle bomlik. Egyik része lesz a Pokol (Gyehenna), másik a Paradicsom. A Gyehenna (GEENNA) a SÖÖL ill. HÁDESZ büntető része. (A SÖÖL újszövetségi görög megfelelője a HÁDESZ.) Nevét a búzós, folyton füstölgő Hinnon-völgytől kapta. Krisztus tanítása szerint az Ördögnek és angyalainak lett készíttve, de ez lesz a kárhozottak helye is (vö. Mt 25:41, 5:29–30, 10:28, 18:8–9.). A Paradicsom (PARADEISZOSZ) a kegyesek várakozó-helye (vö. Lk 23:43, 2 Kor 12:4 stb.).

Jézus átveszi a korabeli zsidó fölfogást, hogy beszéde közérthető legyen. Tanít a gyötrelmek helyéről, a Pokolról (HÁDESZ, GEENNA), és a Paradicsomról (PARADEISZOSZ) (vö. Lk 16:19 kk, Jn 14:2 stb.). A hangsúlyt azonban az utolsó föltételre teszi, a végső elrendezés idejére. Nincs itt helyünk arra, hogy megvizsgáljuk, milyen változások jöttek létre a „túlvilágban” Krisztus váltásáig.

A zsoltáros ezt üzeni: nincs olyan mélység, olyan nyomorúságos hely, vagy állapot, ahonnan ne kiáthátnánk reménykedve a SZERETŐ ISTENHEZ.

Augusztus 23., 139. Zsoltár 1–12, 17–18, 23–24

Fő szakaszunkban (1–12. v.) két dologról esik szó: 1. Isten mindentudó (1–6. v.), 2. Isten mindenütt jelenvaló (7–12. v.).

A teológia megpróbál válaszolni arra a kérdésre, hogy kicsoda Isten? Válasza azonban nem teljesen kielégítőek, hisz Istenről nem mindent tudhatunk meg jelen életünkben. Pál Róm 1:20-ban beszél arról, hogy Isten azt, ami fölé tudható, megjelentette. Azok a többnyire jelzős szókapcsolatok, amelyek Istenre vonatkozóan szoktunk mondani (pl. Elő Isten, Személyes Isten, Szellem Isten, Egy Isten, Ör-Isten), nem is beszélve Isten tulajdonságairól (pl.: örökkévaló, mindenütt jelenvaló, szent, irgalmas stb.) csupán egy oldalról adnak hiányos képet az Őről. Ezenkívül vannak még Istennek olyan jellemzői, amikről egyszerűen nem is tudhatunk. Ha ezeket módon akarjuk meghatározni Isten, csak annyit tudunk mondani: Isten = Isten, s ezt az azonosítást földi létförnyésben teljesen megérteni sohasem fogjuk.

Ragadjuk ki most a 7–12. versekben bizonyított mindentudó jelenvalóságát. Mivel Isten Szellem (PNEUMA, vö. Jn 4:24), a tér nem tud korlátot szabni elő. Minden helyen egy időben jelen van. Ahol Isten természetesen jelenvalósága megszűnik, ott kezdődik a Pokol. (A 7. v. nincs ellentétben állításunkkal, mert ott a SÖÖL-ről van szó, vö. a 130. Zsoltárhoz fűzött magyarázattal.)

Hit által Isten jelenvalósága tapasztalható, hit nélkül viszont léte is bizonyíthatatlan. (Az ún. „istenervek” csak hitben élő felé bizonyító erejűek.) Istenhez csak a hit útja vezet!

Jelenvalóságát különböző mértékben mutatja meg térben és időben is. Néha nagyon közel érezzük, néha meg így kiáltunk: Elhagytál „Ram”? Hol kélsz? stb.

Isten mindentudására apellálva kéri a zsoltáros: „... mutasd meg, ha gonosz úton járok (hisz Te tudod), és vezess az örökkévalóság útján!” (24. v.)

Isten mindenütt jelenvalósága és mindentudása rejtett és bűnben élőknek, de főleg emelő tudat, biztos reményforrás és segítség a megváltoztatáknak.

Augusztus 30., 1 Kir 3:3–15.

Kevés bibliai város van, amelynek a neve ma is az, mint régen. Egyik-másik ősi város többször lett romhalmazzá, és többször újjá is építették. A modern nevek megnövekedtek a mai térképeken való tájféltárazást. Ez a helyzet Gibeonnál Kanesolatban is. Az El-Dzsib (El-Jib) melletti föltárások nyomán került elő a városrom.

Mivel a jeruzsálemi templom még csak terv volt, Salamon király a gibeoni sziklára járt áldozni (Dáviddal ellentétben), hisz ez a „magaslat” néhány óra járásra volt csak a fővárostól. A „magas helyeken” az óslakók szoktak áldozni pogány isteneiknek. Úgy látszik, Isten már Salamon idejében sem azt tartotta fontosnak, hogy ki hol imádkozik (ill. áldozik), hanem hogy milyen a szíve. (Vö. 1 Sám 15:22, Jn 4:20 kk.). Nem veti szemére a királynak, hogy mért ott áldozik, hálás szívét nézi, és nem a gibeoni sziklákat. Hogy mennyire nem zavarta Istent az áldozás helye, ez világos abból, hogy éppen itt ad Salomonnak határtalan kéréslehetőséget: „Kérj amit akarsz!” (Erdemes itt megjegyezni, hogy a bibliai könyv szerzőjét nagyon zavarta a „magaslat”, ezt a 3. vers szépen mutatja, de Isten fölülemelkedik ezen a „liturgikus” problémán.)

Salamon bölcsességet kér. Az írás roppant precízen fogalmaz, amikor a bölcsességet a szívhez köti (9., 12. v.). Július 19-i igénk kapcsán már szövegünk a „lelki szív” tevékenységéről. Jelen szövegünk még inkább elmélyíti az ott mondottakat. A bölcs és értelmes szív képes csak különbséget tenni jó és rossz, jó és jobb között.

Salamon alázatosan kért. Király létére sem szégyellte, hogy nem mindentudó, hanem járni tanuló „kicsiny gyermek”. Ez az alázatos kérés az alapja a mérhetetlenül gazdag imameghallgatásnak. Aki kér, és így kér, kaphat!

IFJÚ ALMÁSI MIHALY

Az énekkar szolgálata

Kárász Izabella versei:

Jézus

Es ment a kiszabott, tövissel ékes úton,
Hol megaláztatott, mint soha senki más,
Büntelenül a bűnért, hogy megváltsa a földet,
S hogy szent halála által tisztuljon a világ.

Vállalta száz keservét a bűnben forgó, véres,
Szeretetlen világnak, amely ácsolta lassan
Keserves, nagy keresztyét, nem amit vállon hordott,
A másikat, a súlyost... ó, amely láthatatlan.

Mint mázsányi nagy terhet, tanítványai széledt,
Sápadt, rémült futását szomorú szívvel látta,
De ment a néki készült, tövissel ékes pályán,
Mert ő volt a mindenség győzelmes, szent királya!

A délelőtti istentisztelet hallgatóságának egy része

Mint sírverembe

Mint a sírvermet, amit kinyitott
A véges ész, és régi temetés-íz
Aradt körül a bánatos kövön,
Úgy láttalak és kérdeztem, hogy: Miért így?

Könnyem se hullott. Utolsó rögöm
Elő se gördült akkor sehonnán se,
Nem fájt a semmi, nem fájt a világ,
En nem fájt, hogy úgy odalett a mesgye,

A régi ábránd, a régi hitem,
S hogy költőként sem emlegethet senki,
Hogy meghaltak mind a régi rímek,
S az új rímekkel messzi vízre menni,

Hajóba ülni, tervezni, remélni,
Jaj, nem lehet, mert szárnyaszegett a szó!
...Mint sírverembe néztem tegnap este
Arcodba, zordon, kemény, hideg való.

HÍREK

A „Baptist Times” július 2-i száma beszámol arról, hogy a Magyarországi Baptista Egyház elnöksége képviseli a magyar baptistákat a július 12–18-ig tartó Baptista Világkongresszuson Tokióban. Közli, hogy 12 tagú bizottság alakult, mely a kongresszus főtémájával kapcsolatban (Megbékélés Krisztus által) tanulmányt készített, „mint a közös baptista feladathoz való magyar hozzájárulást”.

Megemlíti, hogy a Baptista Teológiai Szeminárium két professzora, Beharka Pál és Szebeni Olivér a közel-múltban látogatást tett az NDK Baptista Teológiai Szemináriumában, Bue-kowban.

Folytatódik a demográfiai robbanás

1970-ben a világ lakossága 72,6 millióval szaporodott. A növekedési arány nagyobb, mint bármikor az emberiség történetében. A leggyorsabban nő a lakosság száma Kuvaitban és Costa Ricában, leglassabban az NDK-ban és Magyarországon.

(Folytatás a 61. oldalról)

Nem írták alá teljes nevüket, sokszor csak a kezdőbetűkről kell ma már megállapítani, kinek az írását olvassuk, vagy még ez sem áll rendelkezésünkre.

A Békehiérnök kapcsolatot tartott külföldre szakadt hazánkfiával is. Megérti, hogy a nehéz anyagi körülmények miatt más hazát kerestek emberek, de nem egyszer figyelmezteti őket: „Szívet cseréljen az, ki hazát cserél.”

Nem teljes kép ez a Békehiérnökéről, csak éppen vázlatos szemléltetés; mit tett Udvarnoki András azért, hogy mindenkihez szóló, színvonalas sajtótermék adhasson az olvasók kezébe — természetesen korának megfelelő módon. 1906-ig szerkesztett, utána Csapják Attila vette át munkáját.

Udvarnoki András lap-alapító munkája elválaszthatatlan egyéb tevékenységétől. Mi, magyar baptisták, úgy emlékezhetünk rá, mint aki a teológiai tanulmányi munkában is úttörő volt. A Teológiai Szeminárium csakúgy, mint fiatalabb munkatársai, arról tesznek bizonyosságot, hogy nem magáért írt, hanem: egy szent ügynek áldozta életét.

Legyen áldott életműve, emlékezzünk rá úgy, mint aki mennyei Atyánk ajándéka volt hazai baptista misszióinkban.

Kiss Emil

A gyülekezeti imádkozásról

A vasárnap délelőtti baptista istentiszteletek régi gyakorlat szerint imaórával kezdődnek. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, milyen hasznos ez és mennyi áldás forrásává teheti Isten a közösségi imaórákat. Sajnos, hogy ezen a területen folyamatos lazulás tapasztalható és hátterbe szorul az imaórák jelentősége. Itt kell szólnunk arról a szomorú tényről — különösen városi gyülekezeteinkben — sok gyülekezeti tag annyira lényegtelennek tartja az imaórát, hogy nem érkezik meg csak a lekipásztor által hirdetett igemagyarázatra. Bizonyosak lehetünk arról, hogy hitéletünk és közösségi életünk ellen jöveteletlenül vétünk, ha nem hallgatunk az Úr igéjének e tárgyban kijelentett üzenetére. Nemcsak megtartani való jó gyakorlat a gyülekezeti imaórája, hanem olyan kegyelmi adomány, melynek gyakorlására minden keresztyén közösség törekszik, ha közelebb akar kerülni megtartó Istenéhez. Örökségbe kaptuk elődeinktől, amit ők is mint Isten ajándékát nyertek, erő és áldás forrásaként. Ne hanyagoljuk el és felelőtlenül ne vessük meg ezt a drága kincset: a gyülekezeti imádkozást!

Elgondolkodtató tapasztalatok indítottak arra, hogy e tárgyban harangozzak. Ezekből a tapasztalatokból már fentebb egyet említettem: az imaórák elcséklését. Vannak, akik lényegtelennek vélik és azt gondolják, hogy az imaóráról lehet elkélni, vagy elmenni sem fontos. Mi hívta életre a mulasztókban ezt a vélekedést? Említsük meg imaóráink árnyoldalát, amelyek közvetlen okozói lehetnek a megfáradásnak és a hiányzásoknak.

Tapasztalatok tanúsítják, hogy az idők folyamán gyülekezeteinkben előtérbe kerültek olyan testvérek, „akiket mindig indít a Lélek imára”. Ez még nem lenne baj, sőt ha valaki olyan lelkiállapotban van, hogy a gyülekezetben az imára adott alkalommal mindig tud imádkozni, az nagyon jó. Szeretném az előbbi mondatból a Lélek által kifejezett hangsúlyozni. Az történni ugyanis, hogy a mai és kritikájú fiatalok megkérdőjelezzék az állandó indítást, és mosolyognak egyik-másik megszokott, általában idősebb imádkozón, mert már szóról szóra tudják, mi következik. Ismerik az imádság időbeli terjedelmét és gondolatmenetét egyaránt. Isten őrizzen meg attól, hogy jogtalanul ítéljünk. Kívánjuk, hogy szeretetteljes intés legyen a megszokásból imádkozóknak, hogy rossz úton járnak, ha csak kötelességteljesítésnek veszik az imaalkalmat. Sajnos, fölmerül itt ott a kérdés, hogy mi lesz, ha ezek a megszokott imádkozók megszokott imáikat nem mondják el. Gondolkozhatnak ezen a mosolygó fiatalok!

Istennek hála, vannak olyan testvérek is, akiknek imája mindenkor hasznos a közösségre. Lelkületük őszintesége, imádságuk mondanivalója megragadja a gyülekezet többi tagját, sőt a Lélek hasonlóan imára készítet általuk másokat is. Az ilyen imádkozók imádságbeli mulasztása hiányérzetet kelt a közösségben, és megtorpanítja a bátorítatlanabb imádkozókat.

Ismert típus a „hosszútávú imádkozók” csoportja, akik megkezdik az imát, de nem találják meg a végét, mint a kel-lően fel nem készült igehirdető a prédikáció végét. Úgy tűnik, az ilyen imádkozók mindent el akarnak mondani egy imában. Meg van írva, hogy „a Lelket meg ne oltsdátok”. A túl hosszú ima pedig ilyen Lélek-oltó cselekedet. Vannak gyengébb szókincsű, vagy imában gyakorlatlan testvérek (fiatalok, törekvők), akik megrémülnek, kisebbbéli érzésük támad, és nem mernek megszólalni egy-egy hosszútávú imádkozó után. A túl hosszú imádság után az indíttatás is alábbhagy. Amikor imádkoztak, ne legyenek sokbeszédűek! — mondta az Úr Jézus. Valószínű, ez elsősorban az imaórákra vonatkozik. Közelmúltban valahol néztem két testvér imádkozásának idejét. A két ima időtartama 11 perc volt.

Úgy éreztem, a gyülekezet beletáradt a hallgatásába. Az éma-lított két hosszú ima sokat ártott az imaóráknak, mert utána nehezen, akadozva indult tovább az imádkozás. Felmerült bennem a kérdés, hogy vajon miért ilyen hosszsan imádkoztak. Feltételezések: sok a restanciájuk. Egész héten nem volt otthon idejük, és most szeretnék volna pótolni a mulasztást. Kísérlelj meg valaki otthon öt percig magánosan (hangosan) imádkozni. Arra kell rájönnie, hogy sokkal hamarabb kifogy a szóból, mint a gyülekezetben. Arra nem akarok gondolni, hogy a gyülekezetben elmondott szép hosszú ima nem az Úrnak szól. Itt említem meg azt, hogy egy alkalommal valaki igehirdetésre készült, de mivel át kellett engednie helyét másnak, a kárpótlás gondolatával felkérték záró-imára. Bár ne kérték volna! A gyülekezetnek állva kellett végighallgatnia a húszperces imádságot. Igen, a hívőknek sok mindent ki kell bírni. De ezt is?

Az Úr Jézus tanította imádkozni övét. Az Őri imádság elmondásához 35 másodperc elég. Különösen a gyülekezeti imaórán alkalmazkodnunk kellene — legalább imában — a Krisztus által tanított imához.

Nagy vétek, amikor az imaórávezető nem készül. Az ima-házban keresgél, forgatja a Bibliát, és örömmel bukkan egy kedves, ismert zsoltárra. Nem tudta, hogy ő a soros a szol-gálatra, és még meg is mondja, hogy nem készült. Az így „előkészített” imaórán minden elhangzott imádságtól külön hálát adhat az imaórávezető. A buzditás ne legyen öt percnél hosszabb, hiszen imaóra. Aki a buzditással szolgál, előtte ne igyon szeszes italt, az sem, aki imaházba jön. Utálatos, amikor valaki ilyen állapotban mer imára serkenteni, vagy imádkozni. Ha az imaórávezető nem is, de az imaalkalom könnyen Nádáb és Abihu sorsára juthat. Vajon nem a szentség hiánya miatt néptelenednek el az imaórák? Komoly felelősség ez minden imaórávezetőn.

Néhány szó a ráimádkozásról. Ezen a kifejezésen azt a bűnt értjük, amikor az egyik fél a másiknak imádkozásban elmondja véleményét, beolvas. Sajnos, ilyen is van. A versen-gésnek, az önigazságnak lelkéből születően.

Az imaórára otthon kell felkészülni. Alázatos lélekkel, bűnösségünk tudatában. Régebben, mielőtt a család elindult az imaházba, imádkoztak. Alig lehet föllelni ezt az áldott in-dulat. Az imában arra kell törekednünk, hogy az üzenetre, amit az Ige nekem szánt, a magam nevében válaszoljak. El-sősorban a saját lelki életünk problémáit, örömeit vagy báná-tát vigyük az Úr elé. Más szóval, lehetőleg egyes szám első személyben imádkozzunk. Ez nem könnyű, de becsülethes cse-lekvés. A többes számot akkor használjuk, amikor a gyüle-kezet nevében kell az Úr elé állnunk.

Akik nem imádkoznak az imaórán, arra szoktak hivatkoz-ni, hogy ők lélekben fohászkodtak, otthon pedig hangosan is szoktak imádkozni. A közösségben nem elég a hangtalan fo-hász. Szükség van arra, hogy testvéreinkkel együtt hangosan imádkozzunk. Akik nem épülnek be az egyenkénti hangos imádkozók sorába, magatartásukkal visszatartják Isten áldá-sát. Ez nem magánügy. A nem imádkozóknál vegyük a leg-ártatlanabbnak látszót, a gyakorlatlanságnak félelmét. „Nem kaptátok a szolgaság lelkét ismét a félelemre”. Nagybaj, ha a közömbösség, közöny miatt, még rosszabb, ha tit-kos bűn miatt hallgat valaki. Olyan ez, mint amikor a súlyos beteg elkerüli az orvost.

Az egy akaratú, együtt történő imára csoda történt pün-köskor. Ezért gyakorold magad te is a gyülekezeti imában. Figyelj az igére és a buzditásra. Nyisd meg szívedet és en-gedj a Lélek indításának. Ne mulassz el egyetlen imaalkal-mat sem. Bátorítsd az Ige: „Ha én bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akar-tok, és meglesz az néktek”.

Dobner Béla

MINDENNAPI IGE

Augusztus 13. Csütörtök. 2 Krón 13:1–12.

A testvérharc nem lehet szerencsés. A vitás kérdések elintézési módja sem a családban sem a gyülekezetben nem a testvérháború. Megnyugtató megoldásra nem azzal lehet jutni, ha egy-más gyengéit kihasználjuk, ha a ma-gunk igazát rákényszerítjük a másikra. Az erőszakos megoldások mindig ma-gukban hordják újabb viszályok csíráit. A testvérharc annak is veszteséget je-lent, aki győzelmet aratott. Nézetelté-rések mindenkor lesznek, de igyekez-zünk ezeket kölcsönös engedelemmel el-dönteni, hogy ne kerüljön sor törésre a családban, vagy pár-toskodásra a gyülekezetben. Imádkoz-zunk azért, hogy a Jeroboám és Abija közötti testvérharc ne ismétlődjön meg közöttünk!

Esti ige: ApCs 10:9–16.

Augusztus 14. Péntek. 1 Kor 6:1–8.

Szeretetlen testvérviszony. Igénkben Pál apostol a békesség megőrzésének módját adja tudtunkra: szenvedni a bántalmazást és tűrni a kárt. A szem-benálló felek egyikének igazságot szol-gáltatni, tud egy harmadik is — vagy a törvény —, de a békességet helyre-állítani csak azok tudják, akik törvény-re mentek egymással. A békesség nagy érték. Ára: szenvedés, türelem. Megvál-tónknak sok ellensége volt, de nem perlekedett senkivel. Miért? Mert el-szenvedte a bántalmazásokat, és félre-értéseket, igazsága tudatában eltűrte tanítványai értetlenségét és a farizeu-sok gáncsoskodását. Inkább némán el-hallagatta Kajafásék otromba vádjait, inkább a keresztre ment ártatlanul, de nem próbálkozott soha azzal, hogy a gonoszt gonosszal győzze meg. Mi arra

hívtunk, hogy az Ő nyomdokait kö-vessük, nem arra, hogy szeretetlen test-vérviszonyban éljünk!

Esti ige: ApCs 10:17–23a.

Augusztus 15. Szombat. 1 Kor 11:17–22. 33.34.

Áldatlan testvéri együttlét. Az első keresztyén gyülekezetek az úrvacsorát az Úr Jézus utolsó vacsorájához ha-sonlóan szeretetvendégséggel együtt fo-gyasztották. Ebből Korintusban kifejlő-dött egy visszaélés: a gazdagok elkülö-nítették magukat a szegényektől és jobb ételleiket nem osztották meg ve-lük. Ez a szeretetlen magatartás csak következménye volt a meglevő szaka-dásoknak. Ebből is látszik, hogy az egy kenyérből való részesedés nem ké-pes létrehozni az egységet, de megerő-sítője, pecsétje lehet a meglevő békés egyetértésnek. Őrizzen meg az Úr olyan áldatlan gyülekezeti együttléték-től, ahol csak az épület kapcsol együv, de a szívünk távol van egymástól. Ez a testvéritelenség méltatlanná tesz az emlékeztetés vacsorájában való rész-vételre.

Esti ige: ApCs 10:23b–48.

Augusztus 16. Vasárnap. Zsolt 133.

A testvéri szeretet gyönyörűsége. Az alkalmi találkozás és együttidőzés is ál-dásos lehet, de az együttlakozás több ennél. Együttlakni valakivel azt jelenti, hogy közelről ismerem őt, őszinte és nyílt szívű közösségem van vele. Ebben van a valódi, tartós öröm. Az Úr Jézus olyan egységet akar tanítványai között, amilyen egységben van Ő az Atyával (Jn 17:11.21). A gyülekezeti együttlét örömeinek hatásfoka arányos annak a lelki kapcsolatnak a mélységével, amire eljutottunk. Sok gyülekezeti alkalom

azért csak pillanatnyi felüdülést jelent, mert nincs előzménye. Azok az örömek melyeket az imaházban lehet hagyni, ilyen gyökértelen együttlétből fakad-nak. De az együttérző testvéri kapcsola-tot újabb áldásokkal ajándékozza meg az Úr.

Esti ige: ApCs 11:1–18.

Augusztus 17. Hétfő. 2 Kir 6:30–33.

Az Úr messziről érte szándékunkat. Samária ostroma miatt elkeseredett Iz-rael királya, de ahelyett, hogy megté-réssel kereste volna az Urat, a prófé-tát akarta megöletni. A mindentudó Isten kijelentette ezt Elizeusnak, mie-lőtt a követ megérkezett. Isten előtt nyitott könyv a gondolatvilágunk. Ha bármilyen gonosz szándék születik ben-nünk, Ő tud róla. Lehet, hogy nem is lesz módunk végbevinni, amit terveztünk; lehet, hogy a törvény szigora mi-att nem merjük megtenni, de ne feled-jük, hogy Isten ezeket a szándékokat cselekedetként fogja megítélni (Mt 5:28). A gyűlölet és a harag akkor is gyilkosság, ha végrehajtására nem ke-rül sor. Legyen gondunk tehát arra, hogy ne csak a cselekedeteink legye-nek feddhetetlenek, hanem a gondola-taink is tiszták legyenek.

Esti ige: És 48:1–11.

Augusztus 18. Kedd. Mt 6:5–8.

Jól tudja, mielőtt kérnénk. Isten ter-mészetesen nemcsak a szívünkben szü-legett gonosz gondolatainkat ismeri, ha-nem szükségünket is. Nem tőlünk, nem imádságainkból tudja meg, hogy nekünk mire van szükségünk. Mielőtt kérnénk Tőle, mielőtt imára nyitnánk szánkat, Ő már tudja azt a jót, amire jelenlegi helyzetünkben szükségünk van. Nehogy valaki azt higgye, hogy nekünk kell felvilágosítani az Urat ar-ról, hogy milyen áldásban részesítsen bennünket. Az imádság nem arra való alkalom, hogy bőbeszédűségünkkel

meggyőzzük Istent kéréseink jogossá-gáról és helyességéről. Az imádság olyan beszélgetés Istennel, melyben meghajlunk az Ő akaratá elé. Ha másképp cselekszik is az Úr, mint kér-tük, akkor is alázatosan és bizalommal tudomásul vesszük, hogy az Ő gondo-latai jobbakké miénknél.

Esti ige: Jel 18:7–11. 14–24.

Augusztus 19. Szerda. Jel 2:12–17.

Ismeri és felfedi a bűnt. Isten, a szí-vünkben pici, fekete magként rejtőzkö-dő, emberi szemek számára láthatatlan bűnt is ismeri. De nemcsak ismeri, ha-nem igéjének kétélű éles kardjával — mely megtéli a szívnek indulatát — fel is fedi a bűnt. Az Úr nem azért te-szi nyilvánvalóvá a bűnt, hogy megszé-gyenítsen, hanem azért, hogy meggyő-gyítsen. Amikor Ő, valaki ellen harcot folytat szájának kardjával, akkor an-nak az embernek a megtéréséért, üd-vösségéért küzd. Akár hamis tanítá-sról, akár krisztustalan életgyakorlatról legyen szó egyéni vagy gyülekezeti éle-tünkben, Isten ezt igéjével és Szentlel-kével igyekszik leleplezni. Az egyedül hiteles mérték az: ige, ehhez kell mér-nünk mindent életünkben, így nem fogja tönkretenni hitéletünket a felfe-detlen bűn.

Esti ige: 1 Kir 22:29–38.

Augusztus 20. Csütörtök. Ám 9:1–10.

Isten ítélete elől nincs hová rejtőz-ködni. Annira kegyelmes az Úr, hogy félreérthető ez az Ő kegyelme, vissza-élhetünk vele. Hosszan tűr és várja a bűnös megtérését. Ha hiába várja, ha ránk pazarolt kegyelme nem hozza meg gyümölcsét, akkor bölcs szülőhöz hasonlóan megítéli népét. Ítéletei neve-lő célzatúak, ha irgalma nem tudott megtérésre segíteni, akkor fenyítésé-vel próbálja a jó útra vezetni. Meg-vonja áldását engedetlen népetől, vagy odaadja őket ellenségeik kezébe. Szám-

„Kérlek téged, ments ki engem”

Lukács 14:12

Jézus példázatos tanításában az Isten országába való meghívásról van szó. A példázat elmondására kiváltó ok volt, hogy aki Jézust vendégül látta szombat napon, az barátait és a gazdagokat hívta csak házához. A szegényeket mellőzte, figyelembe sem vette. Többek között egy emberről kezdett Jézus beszélni. Ez nagy lakomát készített. Előzőleg meghívta azokat, akiket akart. Mikor minden kész volt, szólott egy szolgájának: „Mondjad a hivatalosoknak, jertek el, mert már minden kész”.

Egyszeri hallásból arra lehetne következtetni, hogy ilyen figyelmesen előkészített alkalomra csak egyértelmű válasz van: a hívásnak engedve ott lenni a lakomán. Helytelen lenne a visszautasítás. De saját élményeink és tapasztalataink is arról győznek meg, hogy mégis ellenkezőleg történik. Hajlamos az ember visszaélni mások szeretetével és nemmel válaszolni üdvös meghívásra is. Semmibe venni megtisztelő meghívást és fölkerést, visszaélés. Lehet, hogy idő, hangulat és pénzkérdés miatt sokszor, de bűn mégis.

Jézus példázatában Isten meghívásáról van szó. Isten örök életre hív. A visszautasítás oka, hogy az emberek nem hisznek sem a kárhozat, sem az örök üdvösség igazságában. „Meghallunk és odavagyunk!” — mondják. „Nem jött még onnan vissza senki!” — mondogatják. Ezek értelmében a meghívást is tréfának veszik. Isten pedig szükségleteinket ismerve, gazdagon terített asztalhoz vár. A lelki és testi javak bőségére érdemesíti az embert. Ezzel szemben a megtévesztett ember szabadon választott iránya: a pusztaság, a disznóvágás és a moslék. A drága kegyelmi lehetőségeket lenézi, az alkalmas időben nem tudja az ember, hogy mi lenne számára a jó és üdvös. Csak a tékozló fiúként átélt családások győzik meg: rosszul döntött.

Az írás szerint először a kiválasztottak kapták a meghívást. A kegyelem műveként először Izrael népével akart Isten nagy dolgokat kezdeni. De Jézus fájdalmas vallomása tükrözi a szomorú valóságot: „Az övéi közé jött, de az övéi nem fogadták be őt.”

A hívogató szolga: Jézus. Csak ő volt alkalmas és méltó arra, hogy a kegyelem gazdag világából — testet öltve — átlépjen sok szükséglet szennyeztettségbe. Jézusnak kellő szeretete és bölcsessége volt ahhoz, hogy a fáradt és gondjaiban tántorgó embert megközelítse. Volt joga bárkit leplezni, biztatni, kérni és hívni: „Jöj-

jetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek”. A példázatban egy szolga sokaknak szóló meghívásáról van szó. Más ige bizonyítja is, hogy „Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak”. Mindenki, aki akar, dönthet és majd együtt lehet a közös asztalnál.

Megdöbönt a meghívottak magatartása. Először udvarias kimentés, tiltakozás: „Kérlek téged, ments ki engem”. Mennyire veszélyes tény van e tiltakozás mögött? — Jelenthet szerénységet. — Kifejezője bűnös hanyagságnak. Előbbvaló a mammon, mint a lélek. A gazdagodni vágyók kimentést kérnek, szolgálatból, időből. Indok: „Földet vettem, azt kell megnéznem. Ökröt vettem... Feleséget vettem...” Ezer és ezer múlt téma fontosabb a lélek ügyénél.

Sajnos, sokan nem akarnak ott lenni, ahol Isten van. Attól félnek, hogy sem örömről, sem bánatuk nem bírja el Isten jelenlétét. A tiltakozásnak súlyos következményei vannak: „Sok első utolsók lesznek; és sok utolsók első”. A tiszteletlenek lemaradnak, mellőzöttek.

Újabb utasítás: „Menj a város utcáira, szorosaira, hívd a szegényeket, csonkabonkákat”. — „A hivatalosak közül pedig senki sem ülhet asztalomhoz”.

Az is meglehet, hogy az asztalnál ülők csak odatévedtek, vagy odatolalkodtak. Ott vannak, de nincs ünnepi lelkiületük, sem ruhájuk. Ezek felelősségre lesznek vonva: „Barátom, mimódon jöttél ide, holott nincsen ünnepi ruhád?”

A hívás hangja ma is betölti a földet. Ahányszor Bibliát olvasol, igemagyarázatot hallgatsz, mindig ez a régi hívás lesz új és sürgetőbb: Jöjj! Engedi hívogató szavának, és „készülj Istened elé!” Jöjj még ma, míg nem késő.

Rácz István

Amerikában 25 millió éhez

Nemcsak világszerte, Közel- és Távol-Keleten, vagy Afrikában vannak éhezők. Az USA-ban 25 millió azoknak a száma, akik nem kaphatnak ételt. Az USA-ban 25 millió azoknak a száma, akik nem kaphatnak ételt. Az USA-ban 25 millió azoknak a száma, akik nem kaphatnak ételt.

Szabad legyen itt egy megjegyzést teni. Úgy véljük, ezek az amerikaiak szívesebben fogadják a nagyobb darab kenyeret a Nixon-adminisztrációtól, mint a katonai behívókat. A. M.

talan lehetősége van arra, hogy éreztessené népével kezének súlyát. Ha nem volt jó Izraelnek az Úr védő szánai alatt engedelmisséggel megmaradni, akkor tapasztalnia kell, hogy az Ő ítéletei elől nincs hová rejtőzködni.

Esti ige: 1 Kir 16:1—7.

Augusztus 21. Péntek. Zsolt 94:1—11.

Balgaság úgy élni, mintha ő nem látta! Mivel a mindenható Isten elől nem lehet elrejtőzni, ezért balgaság úgy élni, mintha ő nem látta. Ha ő áld, azt senki meg nem fordíthatja, de ha fedd, azt sem változtatja meg semmiféle erő. Igaz, hogy búsulása és irgalma úgy aránylik egymáshoz, mint a szempillantás az örökkévalósághoz (És 54:7—8). Ne feledjük azonban, hogy ami az Örökkévalónak csak egy pillanat, az népének egy emberöltő is lehet, mint a babiloni fogság. Isten hívogató a megtérésre, de ha ez hiábavaló, akkor rettentéssel is meg akar menteni. Vigyázzunk, hogy közömbösséggel vagy macskassággal ki ne erőszakoljuk az Ő ítéleteit magunknak. Utainkat nem titkolhatjuk el Előle, hiszen ő a szívünk és vesék vizsgáló Istene!

Esti ige: Dán 5:18—23.

Augusztus 22. Szombat. Zsolt 26.

„Próbáld meg Uram!” — kéri a zsoltáros. Bár úgy érzi, hogy élete minden vonatkozásban rendben van, de tudja, hogy végül is az a megnyugtató, ha Istennek van olyan véleménye róla, mint amilyen saját magának. Tudja Dávid is azt, hogy Isten mérlege sokkal érzékenyebb az övéénél, hogy az a mérleg hogyan minősíti életét, azt a próbák, a kísértések és az ítélet ideje mutatja meg. A nehéz napokban kiderül, hogy kegyességünk valódi-e vagy csak hamisítvány. A zsoltáros ezért könyörög az Úrtól való megpróbáltatásért. Mi a test kívánsága miatt inkább azért szoktunk imádkozni, hogy a próbák elke-

rüljenek bennünket, holott az Újszövetség világosságában még nyilvánvalóbb a próbák áldása.

Esti ige: Dán 5:24—30.

Augusztus 23. Vasárnap. Zsolt 139:1—12. 17. 18. 24.

Ima a mindenható Istenhez. Milyen félelmetes annak az Istennek a jelenlétében lenni, aki mindenestől ismeri az életünket! Őelőle sem gondolatainkat, sem szavainkat, sem cselekedeteinket nem rejtethetjük el. Szeretetlen és irigy gondolataink, titokban elszuttogott rágalmaink éppúgy ismeretesek Előtte, mint a legsikeresebben eltitkolt cselekedeteink. Igaza van az énekírónak: „De Isten lát szívebe be, Előtte nincs titok. Ami most rejtve végbe megy, Napfényre jönni fog.”

Istennel élni egyet jelent azzal, hogy világosságban élünk. Az az ember, akinek rejtgetenivalója van, nem szereti a világosságot (Jn 3:19). A zsoltáros imádságában arról tesz bizonyosságot, hogy: „mégis veled vagyok”. Kedvesek neki Isten gondolatai (17. v.), megértette, hogy: „jó a világosság”.

Esti ige: ApCs 12:18—24.

Augusztus 24. Hétfő. 1 Móz 17:1—8.

Abrahám ígéreteket nyer. Az Úr küldő szavára Mezopotámiából Kánaánba vándorló, hitben engedelmes Abrahámmal Isten szövetséget kötött. Igénkben Isten megerősíti eddigi ígéreteit. A gyermektelen Abrahámnak azt ígéri, hogy sok nép atyjává lesz. Még értékesebb a következő ígért: leszek tenéked Istened. A harmadik ígértben Isten Abrahám utódainak ajándékozza Kánaánt. Az Úrral való közösség minden áldása ma is azoké, akik hisznek az Úrnak és engedelmeskednek is neki. Hit és engedelmisség a feltétele az ígértnek: járj én előtted és légy tökéletes. Isten ígéretei azonosak a Ő áldásaival. Nem ajándékai helyett tesz

A szamosvölgyi tragédia

Szamos—Tisza völgye
Szorgos, vidám népe,
Szörnyű nap virradt rád
Május tizenégyre.

Hömpölygött a vízár,
Nem bírhatta a gát,
Elmosta útjából,
Mint egy homokbuckát.

Zúgott és morajlott
A szennyes, sáros ár,
Sodorva útjából
Amit csak ott talált.

Menekült előle
Ember, barom, madár;
Jajgatástól télt meg
Lakás, utca, határ.

Mindenki mentette
Életét s holmiját,
Es sirva hagyta ott
Kedves, szép otthonát.

Sok ezer embernek
Omlott össze háza,
Vele semmivé lett
Eltűk fáradsága...

Sírók, bajban lévők,
Ne csüggedjétek el,
Kész az ország népe
A segítségévé.

Istenhez is buzgón
Közeledjétek,
Akkor ő majd ismét
Megáld titeket.

Fülep Sándor

Testvéri látogatás Buckow-ban

A budapesti Baptista Teológiai Semináriumnak két tanára — Beharka Pál és Szebeni Olivér — május hó folyamán viszonzta a Német Demokratikus Köztársaságban — működő testvéri intézmény igazgatójának, Adolf Pohl lelkipásztornak múlt évi látogatását. A Buckow-ban működő német lelkipásztorképző intézményben egy-egy előadást tartottak szaktárgyuk: az egyházszervezés, illetve az egyháztörténet területéről.

A látogatás tovább erősítette a két baptista teológiai intézet jó kapcsolatát, és hasznos volt a közös szolgálatok jobb megértése szempontjából is.

Az Európai Evangélizációs Konferenciát augusztus 29-től szeptember 5-ig tartják Amsterdamban. Jelen lesz Billy Graham is.

ígéretet az Úr, hanem amit ígér, azt teljesíti (4 Móz 23:19).

Esti ige: 1 Kor 1:26—31.

Augusztus 25. Kedd. ApCs 26:9—18.

Ismételt megjelenés ígérete. Vannak nagy élményei az életünknek, de a Jézussal való találkozás hatásában meghaladja valamennyit. Pál első találkozás a megfeszítéssel azt eredményezte, hogy a régi Saulból Pál lett, új életet kapott, Krisztus ellenségéből Krisztus követője lett. Már az első találkozásnál ígéretet kapott az Úrtól, hasonló megjelenésekre. Ez meg is történt: a templomban újból megjelenik neki az Úr, hogy elhívja a pogányok apostolául (ApCs 22:17—21). Egy másik kijelentésben megismeri a pogányok titkát (Ef 3:8—9). Más alkalommal pedig betekintést nyert a paradicsomba (2 Kor 12:1—4). Amint ígérte Pálnak az Úr, úgy vitte előbbre, lépésről lépésre megjelenéseivel és kijelentéseivel.

Esti ige: Neh 5:14—19.

Augusztus 26. Szerda. ApCs 26:19—23.

Engedelmisség a mennyei látás iránt. Isten szabados kegyelme adta Pálnak azokat a látásokat és kijelentéseket, melyekkel mindenki másnál jobban megértette az Ő üdvözítő gondolatát. De Pál oldaláról is volt egy titka a mindig mélyebb kijelentésekben való részvételnek. Ez a titok az ő engedelmissége. Szent komolysággal engedett Isten minden vezetésének. Vezetette az Úr bárhová, ő ment az Úr után. Sem keresztyén testvérei, sem zsidó atyjafiai, sem szép szó, sem erőszak le nem téríthette őt Krisztus nyomdokairól. Ma is a teljesebb engedelmeskedők kanják a mélyebb kijelentéseket, a nehezebb szolgálatakat és a dicsőségesebb jutalmat.

Esti ige: Zsid 10:32—36.

Fodor János

Akik elmentek

BATTONYÁN április 16-án gyászoló gyülekezet állta körül Ármán Sebő testvér ravatalát, akit Isten 79 esztendővel ajándékozott meg, melyből 46 évet Atyánk szolgálatában élt. Annak ellenére, hogy írni-olvasni alig tudott, mert nem volt alkalma tanulni, biblia-verseket százával idézett, és pontosan megmondta, hogy melyik ige hol van megírva.

„Jól vagyok, jó és hű szolgám... menj be a te Uradnak örömebe!” (Mt 25:21)

KISKUNHALASON január 24-én kísértük utolsó útjára özv. Fodor István testvért, BÉKÉSEN 1970. április 1-én temettük Erdei Jánosné testvérünket 89 éves korában. 75 évig szolgált az Úrnak hűségesen.

OKÁNYBAN özv. Lovas Imréné sz. Szabó Sára, életének 81-ik évében meghalt. Példás hívő életével áldás volt mindnyájunk számára. Temetése március 22-én volt.

Nagy Lajosné testvérünk április 3-án, nagyon váratlanul, 73. életévében fejezte be földi életét. Az elköltöztetben férje, aki véni tisztséget tölt be gyülekezetünkben, igazi hűséges segítőtársat, a család pedig gondos és kedves édesanyját veszített el.

MAGYARHOMOROGON ápr. 15-én temettük Kiss Jánosné testvérünket, 81 éves korában.

DEBRECENBEN május hó 11-én kísértük el utolsó útjára Illés János testvért, 64 éves korában. Hosszú, súlyos betegség, szenvedés után haza hívta az Úr, akinek hűséges szolgálója volt mindhaláláig. Gyülekezetünknek előjárósági tagja volt; jó példával járt mindenki előtt, a reá bízott feladatokat örömmel és szeretettel végezte. Urunk vigasztalja meg ittmaradt családját.

PÉCS-VASASON május 8-án temettük Kóhalmi János testvért 82 éves korában.

KARTALRÓL Lados János testvér 85 éves korában,

SZADÁRÓL Laukó Andrásné testvér 90 éves korában költözött az Úrhoz.

TOMFÁN június 9-én temettük Kindla Jánosné testvért, 80 éves korában.

BÉKÉSCSABÁN a következő testvéreket temettük: március 11-én özv. Bagyika Jánosné 86 éves korában; június 19-én Hugyecz Pálné 78 éves korában; július 3-án özv. Faragó Jánosné 74 éves korában.

TURKEVÉBEN március 5-én volt Simon Józsefné testvér temetése. 69 éves korában költözött el az élők sorából.

GERJENBEN április 9-én fájdalommal temettük Simon Ferenc testvérünket, akit 63 évvel ajándékozott meg az Úr. 22 éves korától haláláig az Úrnak szolgált. Gyermekai mindnyájan követik e példaadást.

TATABÁNYÁN június 22-én vettünk búcsút özv. Gesztesi Jánosné testvértől, aki 90 évet élt. Életének felén, 45 éves korában ismerte meg Megváltóját, akihez mindhaláláig hű maradt.

NAGYRÉV—CIBAKHÁZÁN június 10-én temettük el id. Polyák Ferencné testvért 78 éves korában.

HAJDÚBÖSZÖRMÉNYBEN június 28-án temettük el özv. K. Tóth Gáborné testvért, aki 65 évet kapott a kegyelem Istentől.

BÉKÉSEN június 11-én temettük özv. Fodor Ártalné testvérünket 79 éves korában. 65 évet szolgált az Úrnak.

BÉKEHÍRNÖK

Megjelenik havonta kétszer
Laptulajdonos:
a Magyarországi Baptista Egyház
Felelős szerkesztő és kiadó:
Palotay Sándor,
a Szabadegyházak Tanácsa
elnöke

Szerkesztő:
Nagy József,
a Magyarországi Baptista Egyház
alelnöke

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Aradi utca 48.
Telefon: 122—332

Csekk számla száma: 216-385—VI

INDEXSZÁM: 26 072

Előfizetési díj:
negyed évre 19 Ft. fél évre 38 Ft
70.2932/2 — Zrínyi Nyomda, Budapest

F. v. Bolgár Imre